

Dagsöversikten.

Tyske utrikesministern om Pariskonferensens beslut i skadeståndspråget.

*Det synes stå utom tvivel, att Tyskland ämnar energiskt motsätta sig genomförandet av ententens beslut i skadeståndspråget. Alla parter synas härutinnan vara eniga, från de tysk-nationella till kommunisterna. Ett klart uttryck för den tyska uppfattningen gavs vid riksdagens gårdagsammanträde av utrikesministern dr Simons i ett tal av utomordentligt stort intresse. I sitt anförande förklarade utrikesministern, att aldrig någonsin en politisk tilldragelse förorsakat en sådan förvirring, som de senaste förhandlingarna i Paris och deras överraskande resultat. Ministern redogjorde därefter för förhandlingarna i Spa, Boulogne och Bryssel samt skisserade innehållet i Parisnoterna. Han tillbakavisade de i tyska pressen framkastade förebräelserna, att tyska regeringen underlåtit att framkomma med positiva förslag. Dyliga förslag ha gjorts så långt det över huvud taget hitills varit möjligt. Ur denna förebräelse talar samma nervositet och samma misstroende, som tyvärr även trät i dagen i Paris. Utrikesministern betraktade ententens noter, som ett förhasat resultat av svåra förhandlingar. "Det är", fortsatte dr Simons, "anmärkningsvärt att noterna icke innehålla ett enda ord av erkänsla för vad Tyskland redan utträtt i fråga om avvapningen, ehuru det redan gjort vida mer än våra fiender själva kunna förvänta. Oklart är huru det förhåller sig med bokföringen av de hitills verkställda prestationerna på 20 miljarder guldmärk, samt med återlämnandet av de reserver på 40 miljarder guldmärk, vilka vid fredens ikraftträdande tillställdes Frankrike. Frånsett dessa oklarheter stå ententenoterna till sitt innehåll i strid med Versaillesstraktaten. Vi ha rätt att fördrå angivande av ett fixt belopp, men man pålägger ett fixt belopp plus ett variabelt belopp. Vi komma därigenom aldrig ur svårer. Av den i straktaten fastställda fristen på 30 år har det nu blivit 42 år. Vidare yttrade dr Simons. "Vida betydelsefullare än förmåla betänkligheter är emellertid att de allierades förslag icke innehåller en praktisk eller hållbar lösning av frågan och att de utmynna i tyska folkets försäntande i fullständigt ekonomiskt slaveri. Vad beträffar rabatten på 8 proc, så är det påtagligt, att Tyskland icke kan finna någon som lånar det pengar till lägre räntefot. Exportavgiften på 12 proc. är å ena sidan meningslös stiel, och å andra sidan skadlig såväl inåt som utåt. Man kan icke skära hela exporten över en kam. Exportavgiften skulle vid en höjning av riksmarkkursen tvevelsutan leda till exportens strypande. Antingen betalar utlandet de 12 procenten, och i så fall skulle de neutrala deltaga i betalningen av vår krigsskuld, eller också betala vi dem, och i så fall skulle vårt ekonomiska liv bli på det allvarligaste hotat, och de 12 procent skulle i sista hand drabba arbetarna. Till sist kan dock den fixa skadeståndssumman endast betalas ur vårt exportöverskott, då alla andra inkomstkällor fallit bort. Vad bestraffningsåtgärderna beträffar, med vilka man hotar oss, så står förlängningen av Rhenområdets ockupation i strid med fredstraktatens ordalydelse. Hotet om förlängande av Tysklands utestängande från Folkförbundet är äminstone förkastat, så länge vi icke begära att bli upptagna i förbundet".

Ministern fröt sig från misstanken att icke uppskatta folkförbundets goda tanke, men folkförbundet sådant det nu är har verkligen ingenting lockande för Tyskland. Ministern förklarade vidare, att det är omöjligt att förslaget i skadeståndspråget skulle kunna betraktas som grundval för fortsatta förhandlingar. Det är tyska regeringens plikt att trots de rådande stora svårigheterna göra allt för att komma med klara och koncisa motförslag. Utrikesministern slutade sitt anförande med att varna

för den missuppfattningen att man genom ett diktat skulle kunna få ut mera av tyska folket än genom förhandlingar. Ministerns tal hälsades med livligt bifall. Vidare diskussion i frågan uppsköts till i dag. Därvid skall, enligt uppgift i pressen, samtliga parter, utom kommunisterna och de oavhängiga genoucentermannen dr. Spahn framlägga sin eiga uppfattning om konferensbeslutet i skadeståndspråget.

Utrikesministerns tal är, såsom synes, hållet i en synnerligen skarp och bestämd ton. Även om den bestämda hållningen till en del är avsedd mera som ett diplomatiskt påtryckningsmedel än som ett slutgiltigt uttryck för den tyska regeringens ställning till frågan, föreligger det säkert, att Tyskland ej kommer att acceptera Pariskonferensens diktat utan betydande jämkningar. Anmärkningsvärt är ministerns klara påpekande av den 12-procentiga exportavgiftens innebörd; antingen kommer densamma att stjälpas över på de utländska köparna eller också måste den drabba det tyska näringslivet och följaktligen verka hindrande på exporten och sålunda indirekt neutralisera sin egen betydelse. Förvånande skarpt är ministerns positiva uttalande om att Tyskland ej önskar inträda i folkförbundet. Slutet av anförandet tyder på att den tyska regeringen är sysselsatt med utarbetandet av positiva förslag till Londonförhandlingarna, vid vilka man tydligen väntar sig kunna förmå ententens statsmän att frångå de nyss fattade besluten.

För närvarande pågå förhandlingar för att komplettera den tyska ministären med representanter för alla politiska parter utom kommunisterna. Man vill tydligen skapa ett kabinet, som inför de allierade, särskilt vid Londonkonferensen, skall kunna uppträda som uttryck för ett inför ententens krav emot Tyskland. Enligt uppgift skola emellertid majoritetssocialisterna ha vägrat att inträda i ministären, varigenom planen möjligen kommer att stranda. Någon kabinettskris torde emellertid icke såsom uppgett vara att vänta; utrikesministern

(Forts. på sid. 6.)

Dagsöversikten.

(Forts. från sid 3.)

lär nu vara besluten att ej lämna sin post.

*

Den finska statsministern Erich höll söndags ett stort politiskt tal i Viborg. Därvid berörde han bl. a. ententekonferensens beslut att de jure erkänna Estland och Lettland. Erkännandet utgjorde ett bevis på att Finlands randstatspolitik varit riktig, och innebure ett stärkande av motståndet mot bolsjevismen, vilket är i hög grad förenligt med Europas allmänna intresse. I Ålandsfrågan yttrade Erich, att Finland lugnt kan invänta det snara avgörandet, då dess rätt är obestridlig och dess ståndpunkt orubblig. I fråga om den språkliga minoriteten framhöll talaren att statsförfattningen och lagstiftningen tillerkänna svenskarna fördelaktigare ställning än minoriteten i något annat land. Egentligen kan man icke tala om minoritet härvidlag, då enligt statsförfattningen vardera språket får ställning av nationalspråk. Då vi, yttrade talaren, ställa oss på denna liberala ståndpunkt, kunna vi naturligtvis icke tillåta främlingar att på bestämmande sätt inblanda sig i våra förhållanden.

Vidare är att märka, att Erich beträffande det skandinaviska samarbetet yttrade, att inga svårigheter eller kränkningsfinge dölja det faktum, att materiella band anknöte Finland till de skandinaviska staterna.

Den kommission, som skall bestämma fördelningen av omkostnaderna för Nationernas förbund, sammanträder den 7 ds. i Paris.